

עלון מיחד לחזוק עניית אמן

גדול העונה

יו"ל ע"י ארגון בני אמונים שהוקם לע"נ הרה"ח ר' חיים בן ציון מרמורשטיין ז"ל
על ידי בנו הרב ר' יעקב דב מרמורשטיין שליט"א

מניו יורק ארצות הברית

6

גליון מס' 6

המה מעידים

מנהג ישׂראל קדום הנה, שׂהיו אומרים גל ברכות השחר בצבור: האחד מבכר ונחברו עונה אחריו אמן, ואח"כ היו מתחלפים, זה מבכר ומשנהו עונה על ברכותיו. מנהג זה נשתפח בתקופה האחרונה ונהרי זה בבחינת מות מצנה לשל להתחזק במצנה זו דנקא.

מדברי מרן הגר"ש נאנר שליט"א
בכנס מנהלים - בני אמונים - י"ג אלול תש"ע

* * *

פעם היו יהודים מקפידים מאוד בעגנת אמן, והיו מחפשים עוד אמן ועוד אמן, עד שהיו הולכים מאחד לאחד כדי לשמע את הברכות ולענות אמן. נכון לש האומרים את ברכות השחר בקול כדי שיוכלו לענות אחריהם אמן, וזה דבר טוב מאוד שהם מנפים אחרים במצוות.

מרן הגר"א"ל שטינמן שליט"א
ספר נוטרי אמן ב עמוד 62

* * *

ובו יתנה נהוג בגל בקר, שאחד מבני הבית יבכר את כל ברכות השחר בקול ובמתינות, וענו כלם אחריו אמן, ועל ידי זה תנוח ברכה בכתיבם.

מכתב מאת הגה"צ רבי יעקב מאיר שקטר שליט"א
מדפס בראש ספר "המבכר והתבכר"

* * *

בברכת התורה אנו אומרים: "ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי צאצאינו בלנו יודעי שמך". ומודע אין אנו אומרים "ונהיה אנחנו ובנינו וצאצאינו" ומהו אריכות הלשון - צאצאינו וצאצאי צאצאינו?

אלא שאמן בגימטריא צ"א. ומיד בתחלת היום אנו חפצים להזכיר את המשלה הנשגבה של עגנת אמן, ולפי שאין אדם עונה אמן על ברכות עצמו, תקנו אנשי כנסת הגדולה לומר "צאצאינו וצאצאי צאצאינו" שבתבות אלו מוזכר כמה פעמים צ"א המרמז לעגנת אמן.

רבי דוד חי אבןעזרה שליט"א
בשיחה עם יו"ר ארגון בני אמונים הר"ד מרמורשטיין -
אלול תש"ע

עלום לךס ילדים יקרים!

עולה ויורדת, עולה ויורדת נשמעה הצפירה חדרת לאננים ולקבות, מערה את מי שהתננים ומנרות את פלם לרוץ ולמצא מחסה במרחב המוגן.

אשרוד, ליל שבת קדש, וינתנו מרגיש שבפנים הלב מפרפר לו כל כך! הוא פוחד מהאנעה המינלית, רועד מה"בום" ששטח ישמע עוד מעט, מהמראות של ההרס, השמועות המסתובבות...

הוא עומד בפנת החר, לוחש פרכי תהלים בשפטים רוטטות, מחנה לשל חסוי זהה כבר וגמר! זמיו טרופים של פוננות נחכדה עברו על תושבי דרום הארץ בקיץ תשע"א. עשרות פצצות נחתו באשדוד, אשקלון, נתניה, שדרות, קרית גת, אפקים - - -

המצב אכזב ונרע, וילדים כמו וינתנו נחכרו פוסעים לבית תלמודם בשמחה, וצאים לרחוב ולתפלה ומטימים בפנת הלב את החרדות והמצוקות. אבל הם שם, עדין פוסקים בלב, מאמים בחלומות סיוטים, מתעוררים פתאום בלי התרעה מקדמת.

בראש השנה ובזמיו הבאים מתפללים הילדים הללו וגם הוריהם לשנת שלום ושלנה, שנה רגועה, שנה בלי אונקות מנללות ובזמיו מפהידים.

גם וינתנו הוריד, ולא דמעה אחת פאשר השתפך קולו של חסון: "מי נוח ומי נוע... מי ילול ומי יתסר..." "אנא ד'! הוסיף תפלה בלחש, "אני גל כך מפחד! שמר עלינו שלא יהיו עוד טילים, ולא אנקות, שלא נרוץ למחסה מוגן ולא נרעד מקול עזה נפ... שלא איכו ולא מצרים, לא סוריה לא עירק, שאף אחת מהן לא תוכל להרע לנו, שלא יצאו מחבלים לשפך את דמנו..."

* * * * *

בעשרת זמיו תשובה, שעה שהסתקמה תפלת מנחה, נשאר וינתנו בבית הכנסת כדי לשנו את משניות מסכת יומא בעל פה. בקדמת בית הכנסת התננים שעורו של הרב.

והנה לפתע חדרו מלותיו של הרב לאנניו, מלים טובות כל כך! מרגיעות!
"הבה ונראה מה כותב לנו התנא דבי אליהו, שמע ונתנו את קולו של הרב.

"בפרק י' מובא כך: 'בכנות מי הקב"ה נפרע לישראל מן הגוים? בכנות בני אדם שמושימיו ומעריכו לבית הכנסת ועונו אמן... בלומר, שיש בכחה של עגנת אמן לגרם לבך שהשפ"ה יפרע מן הגוים הקמים עלינו! שהפצצה שהם מכינים תתפוצץ בידים שלהם ותשמיד אותם, שכל מחשבות הודו האפלות שהם רוקמים תתפנה עבורם למלכות מנות! שקלי המלחמה שהם אגרים כדי להלחם בנו יפנו אליהם ויזיקו להם! זהו כחה של מלה אחת קטנה! אמן!"

זהו זה! ידע וינתנו. מהיום אני לא מספיד אף אמן אחת! אקפיד גם לענות אמן מדי בקר על ברכות השחר של חברי, כך אאספ אמנים רבים מדי בקר, אני אומר מקלי הנשק הסודי, היהודי עוד ועוד! האמנים שלי הם החלילים הכי תוקים בעולם! הכי יעילים ונכחי מאלחים! הם וירטו את השילים, יבינו פפת ברזל חסומה וילחמו את מלחמתנו!

הבה נטרפ בלנו אל וינתנו, נאספ המון אמנים שיגנו על עם ישראל בזמיו פה קשים, שיעמדו לנו לזכות ונזכה להכתב ולהתחם לשנה טובה, שנת נאלה וישועה, אמן.

שלכם,
נחריט "בני אמונים"

העיר הירודקא

מַעֲשֵׂה אֵינן

כָּל אֶחָד יְכוּל!

מדוע חנך רבי ברוך פּרַנְקֵל תּאומים? - מהו ה"סוד" שגילה למסבים? פיצד ראו הפל שדברי חכמים קדושים ונכונים הם?

פַּעַת, הַסָּב הַרְבֵּי הַנְּעֻץ עִם בְּנֵי קְהֵלְתוֹ בְּשִׂמְחָה שֶׁל מִצְוָה, מְכַבֵּד אוֹתָם בְּנוֹכְחוֹתוֹ וּבְדַרְשָׁתוֹ הַמְרוֹמָמֶת.

בִּזְיוֹן כֵּן וּבִזְיוֹן כֵּן סָעֵדוּ הַמַּסָּבִים אֶת לִבָּם, וְהִנֵּה הַכַּחֲשִׁי בְּרַבָּם שֶׁקוֹעַ בְּשֶׁרְעָפָיו וּלְפַתֵּעַ... חֵיוֹךְ רַחֵב מְאִיר אֶת פָּנָיו!

"מדוע מחנך קבוצת הרב? האם ארע פאן משהו מבדח?" התיז אי מו ושאלו, "לא... לא פאן, ענה הרב, "אכל בגן עדן עליון..." אמר ולא הוסיף.

נרעדו המסבים, נפעמים מול גדלתו של רבם המתלך בשבילי רקיע ויודע את הנעשה במרומים.

והנה נשמע קולו של בחור צעיר שישב שם, קורע את הדממה:

"גם אני רוצה לקרוא את הנעשה בגן עדן..."

פַּעַתוֹ הַרְבֵּה שֶׁל הַתִּינוּק קָרָעָה אֶת מִסַּךְ הַדְּמָמָה. בְּעֵצְוַת הַנְּשִׁים נִמְחוּ הַדְּמָעוֹת, וְאֵלּוּ הַמַּוְהֵל קָרָא בְּקוֹל: "וְיִקְרָא שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל..."

"מַזְל טוֹב!" "מַזְל טוֹב!" אָחֲלוּ בְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה זֶה לָזֶה, "תִּזְכּוּ לְגַדְלוֹ לְתוֹכָהּ, לְחַפָּה וּלְמַעֲשֵׂים טוֹבִים!"

"בְּמִטּוֹתָא מַגָּם," פָּנָה אָבִי הַבֵּן הַנּוֹמֵל אֶל הַנוֹכְחִים, אֲנִשִּׁי הַעִיר לְיִפְנִיק, "טָלוּ גְדִים וְהַסְבּוּ עִמָּנוּ לְסַעֲדַת מִצְוָה. גַּם רַב הַעִיר יְכַבֵּד אוֹתָנוּ בְּנוֹכְחוֹתוֹ..."

עַד מֵהֵרָה יִשְׁבּוּ הַכֹּל לְסַעֲדָה, שֶׁהִיָּתָה מִתְפַּלֵּת בְּדַבְרֵי תוֹרָה, דְּרָשׁוֹת וּפְלוּגִים.

רַב הַעִיר, הַגָּאוֹן רַבִּי בְּרוּךְ פְּרַנְקֵל תּאומים, אִף הוּא הַסָּב עִמָּם, וְהַנוֹכְחִים חָשׂוּ קִטְט שֶׁל הַתְּבַגְּשׁוּת, שֶׁהֵרִי יְדוּעַ הָיָה רַבָּם בְּכָל תְּפִוצוֹת יִשְׂרָאֵל בְּאֶחָד מִגְדוּלֵי הַדּוֹר, עֲצוּם בְּחִקְמָה וּבְחִרְפּוֹת.

****

פָּמָה אֲנִשִּׁים סוֹבְכוּ אֶת רֵאשִׁים, מְכַנְּצִים אֶת גְּבוּלֵיהֶם בְּתַהֲיָה מִיְהוּ הַחֲצוּף הַזֶּה. אַחֲרַיִם הַסּוּ אוֹתוֹ בְּתַנּוּעַת יָד, מְנַסִּים לְרַמּוֹ בִּי כְּדֹאֵי לְחַשֵּׁב רַגַע לְפָנָי שְׂמֵד בְּרִים, וְאֵלּוּ עַל שִׁפְתוֹתֵיהֶם שֶׁל הָאֲחֵרִים עָלָה חֵיוֹךְ גְּבוּךְ.

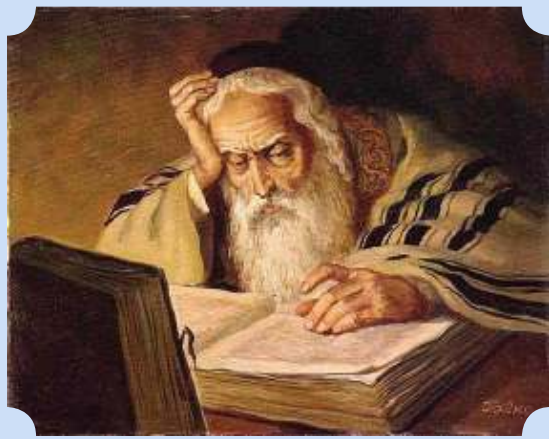
"יכי מו מפריע לך?" תמה הרב ודבורו כך כל כך, מלטה - -

עוֹד רַגַע חֵלֶף, וְהַרְבֵּב הַקּוֹשִׁיךְ: "חֵרִי כְּבֵר אֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ וְכִרְוֹנָם לְבַרְכָּהּ, שֶׁהַעֲוֹנָה אֲמֹן בְּכָל כַּחוֹ - פּוֹתְחִים לוֹ שְׁעָרֵי גֹן עֲדָן! אִם תַּעֲנֶה אֲמֹן בְּכָל פֶּחַ הַכְּנֻגָה הַקְּרֹאָהּ תִּזְכֵּל גַּם אֲתָה לְהַבִּיט דְּרָךְ הַשְּׁעָרִים הַלָּלוּ, וְלִקְרֹאוֹת מֵה נַעֲשָׂה בְּגֹן עֲדָן שֶׁל מַעֲלָה!"

כַּאֲשֶׁר הָיָה צְעִיר לְיָמָיו, בְּקִשׁ רַבִּי בְּרוּךְ לְהַתְמִיד בְּלַמּוּדוֹ גַּם בְּלִילוֹת, אֵלּוּ שִׁשְׁמוֹשׁ בֵּית הַמִּדְרָשׁ סָבַב לְהַתְלִיךְ גִּירוֹת בַּעֲבוּר אִישׁ אֶחָד, שִׁשְׁמוֹ שְׁעוֹת אֲהַמּוֹת בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ.

רַבִּי בְּרוּךְ לֹא וַתֵּר! הוּא אָסַף לוֹ קִיסְמֵי עֵץ, הִדְלִיךְ אוֹתָם וְהַקּוֹשִׁיךְ לְשַׁקֵּד לְאוֹרָם. אֵלּוּ שֶׁהַעֲשׂוֹן הַרְבֵּב שֶׁהֵעֵלּוּ הַקִּיסְמִים הֵיוּ לְעֵינָיו וְלַעֲת זְקֻנָתוֹ כִּהְיוּ עֵינָיו.

תְּלַמִּידָיו יָדְעוּ בִּי רַבָּם אֵינּוּ רוֹאֶה דְּבַר מְלֻבָּד... אוֹתֵיהֶם הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים וְאֶפְלוּ הַקְּטָנוֹת בְּיֹתֵר.

הַגָּאוֹן רַבִּי בְּרוּךְ פְּרַנְקֵל תּאומים הַקּוֹשִׁיךְ לְמַסֵּר אֶת שְׁעוֹרָיו גַּם לְאַחַר שֶׁהִתְעוֹרַר וְגִירוֹת נַעֲרָמוּ עַל שִׁלְחָנוֹ, סִפְרֵי קֹדֶשׁ נִפְתְּחוּ וְהַרְבֵּב הָיָה קוֹרֵא מִתוֹכָם לֹא צֶרֶךְ אֶפְלוּ בְּמִשְׁקָפִים!

בְּאַחַד הַיָּמִים הֵנַח לְפָנָיו אֶחָד הַסְּפָרִים הַפּוֹךְ. הַרְבֵּב פָּתַח אוֹתוֹ וְ"קָרָא" מִתוֹכוֹ בְּלִי לְהַבְחִין בִּי הַסְּפָר הַפּוֹךְ הוּא... או אִז גָּלוּ הַתְּלַמִּידִים אֶת סוּדוֹ! רַבָּם אֵינּוּ רוֹאֶה קָלָל, אֵלּוּ יוֹדַע פֶּעַל פֶּה אֶת כָּל הַפְּתוּב בְּפָנָים. אֵךְ מִפְּנֵי עֲנֻתָתוֹ מַעֲדִיף הוּא "לְהַקְרִיא"...

דְּמִמָּה שְׁרָרָה בְּחֵדֵר. כָּל אֶחָד הַתַּפְּנִים בְּמִהְשִׁבוֹתָיו, מְנַסֵּה לְהַדִּיק לְעַמְקָם שֶׁל דְּבָרֵי הַרְבֵּב. פּוֹתְחִים - בְּלִשׁוֹן הַזֶּה נֶאֱמַר, וְהִנֵּה מִתְחַדֵּשׁ לָהֶם לְפַתֵּעַ הַרְעִיּוֹן שֶׁבְּכַבֵּר עֲתָה, בְּעוֹלָם הַזֶּה, זוֹכֵה הַעֲוֹנָה אֲמֹן לְפַתִּיחַת שְׁעָרֵי גֹן עֲדָן! אִיזוֹ זְכוּת! אִיזוֹ עֲצָמָה שֶׁל מְלָה אַחַת בְּיָדְהָ!

(עפ"י אהל ברוך, אות מז)

****

הַגָּאוֹן רַבִּי בְּרוּךְ פְּרַנְקֵל תּאומים נוֹלַד בְּשַׁנַּת ת"ק כ' לְאָבִיו, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ יְחִזְקִאל פִּיבוֹשׁ תּאומים, רַבָּה שֶׁל אוֹסְטְרוֹבֶצְהָ. בְּהֵן כְּרַב בְּנִי שְׁנֵי צָא וְלְאַחַר מִבְּן כ-30 שָׁנָה בְּלִיפְנִיק. גַּלְב"ע בְּזוֹ תַּמּוּז תַּקפ"ח. חֲתָנּוֹ הָיָה בַּעַל הַ"דְּבָרֵי חַיִּים" מִצְאָנּוּ. זי"ע.

